

китѣ. Ако то бѣше народно правителство, нѣмаше да събере пушкатѣ, щѣше да има довѣрие на народа. Подиръ това стана единъ митингъ въ Пловдивъ на 4 Май, въ който стана сби-
ване, а така също и на 11 Май въ изборитѣ станаха наси-
лия. Съ една дума 9 Авг., 19 Фер. и сегашната криза, която
още не се е свършила, сж плодъ на 6 Септ. Той тури началото
на всичкитѣ послѣдующи събития. Азъ съмъ прѣди всичко воен-
ненъ и като воененъ имамъ убѣждение, но като гражданинъ
отъ Южна България не принадлежа ни къмъ една партия. Въ
Южна България има нѣкои търговци, или испѣдени чиновници,
които поддържатъ правителството по материялни расчѣти. На-
родътъ, който не е заинтересованъ, се покорява на всѣко пра-
вителство. Когато му се даде свобода, знае да се ползува отъ
нея, а щомъ се потъпче свободата му — търпи. Въ Южна
България нѣма нито единъ партизанинъ, нито на Каравелова,
нито на Радославова, нито на Цанкова; тамъ има руссофили
и правителственици.

— Вий въ врѣме на изборитѣ за кого агитирахте и за
кого си дадохте гласа?

— Азъ не агитирахъ за никого, но дадохъ си гласа за
нашия вѣченъ Панагюрски депутатъ Вѣлко Нейчовъ, Трайко
Китанчовъ и Георги Дудевъ.

— Значи по убѣждение съ Тома Георгиевъ не сте били
съгласни?

— Не. Ний още сме се карали; спрѣчквалъ съмъ се
съ него.

— Срѣщали ли сте се съ него, и какво сте разговаряли?

— Срѣщахъ се тукъ въ София. Разговаряхме по изборитѣ.
Той искаше да го изберемъ за кметъ. Другъ никакъвъ разговоръ
не сме имали.

Послѣ, искамъ да обърна вниманието ви и на това, върху
една торба, за която Здравковъ спомѣнува.

— Вий познавате ли пайтонджията?

— Не. Нито зная турчинъ ли бѣше или не.

— Въ какво си носехте дрѣхитѣ?

— Постоянно дрѣхитѣ си нося въ куфара, а чиницитѣ
си държа вътъ, горѣ, въ една торба. Винаги кога пътувамъ,
азъ си нося торба, и новитѣ ми чиници бѣха въ тази торба.

— Дѣйствително припомняте ли си, че като сте настаня-
вали багажа си въ пайтона, всичко друго сте дали на пайтон-